

10de zondag door jaar B

Mc. 4, 26-34

Alle seizoenen hebben hun eigen charme, maar ik denk dat de meesten van u toch het meeste ophebben met de lente en de zomer. Met de blijde verwachting in de lente dat alles weer gaat groeien en bloeien. Het genieten van de zomerzon, als die tenminste wil schijnen en als het niet té warm is. De schoonheid van de natuur, en de verwondering óver die schoonheid. De verwondering over krachten die groter zijn dan wij. En het besef dat dit alles ons gegeven is. We hoeven er niets voor te doen. Misschien is het wel daarom dat in de bijbel heel veel gelijkenissen voorkomen die iets met de natuur, met groeien en bloeien te maken hebben. Zo ook vandaag.

Volgens de profeet Ezechiël zal God een stekje van de ceder planten op een hoge en verheven berg. Die hoge en verheven berg kan natuurlijk niets anders zijn dan de berg Sion, de verblijfplaats van God. Die ceder is een metafoor voor het koninkrijk Israël. Maar van dat koninkrijk is ten tijde van Ezechiël zo goed als niets meer over. Alles lijkt verloren. Maar niet voor God. Er is nog een stekje, en dat zal opnieuw uitgroeien tot een grote boom. Een boom waar vogels van allerlei pluimage kunnen nestelen. Met andere woorden: een plaats waar mensen van allerlei soort zich kunnen thuis voelen. Die nieuwe boom, dat wil zeggen dat nieuwe koninkrijk Israël, biedt plaats aan alle mensen die zich er thuis voelen. Maar dat vraagt wel geduld en vertrouwen op God. Het besef dat het God is die het stekje heeft geplant. En dat God weliswaar de God van Israël is, maar ook de God van alle mensen.

Twee soortgelijke gelijkenissen vinden we in het evangelie. Het Rijk Gods is als een zaaier: de mens zaait, maar moet daarna afwachten wat zijn zaaigoed oplevert. Dat is een kwestie van vertrouwen. Van vertrouwen op God. Gods werkzaamheid is verborgen. Maar daarom niet minder krachtig. Dat zaaigoed kan men letterlijk opvatten, maar ook als een metafoor voor alle andere dingen die een mens kan zaaien: zaait een mens wind, hij zal storm oogsten; zaait een mens haat, hij zal verderf oogsten. Maar zaait een mens barmhartigheid, hij zal barmhartigheid oogsten; zaait hij liefde, dan hééft hij al liefde geoogst. Al is het niet altijd direct te zien.

Een andere gelijkenis is die van het mosterdzaadje. Nietig klein; je vraagt je af of daar wel iets groots uit kan groeien. Zoals veel mensen zich vaak afvragen of er uit kleine onbeduidende en kwetsbare mensen wel wat goeds kan voortkomen.

Volgens Jezus dus wel: het mosterdzaadje, het nietige en kleine, zal uitgroeien tot een grote boom, en ook in deze boom zullen alle vogels zich kunnen nestelen. En laten we eerlijk zijn: zijn het niet vaak de meest onopvallende

mensen waar we ons het meest bij thuis voelen? Zijn zij het vaak niet die in stilte veel goeds doen. Zijn zij niet de stekjes, de mosterdzaadjes, die beeld zijn van het Koninkrijk van God?

Amen.

Jan van de Laar, pastor